

բալմունքներով և ոչինչ մասնակցութիւն չունենայ հասարակական գործերում; Ի հարկէ և մասնակցութիւն նեղ մտքով. Նրանք առանց այն էլ չընեն իրաւունք, ուրեմն այդ սրտացաւ պարոնների պահանջը ուրիշ է. Նրանք ցանկանում են, որուսանողը չը հետաքրքրվի իր շուրջը կատարվող հասարակական երեսյթներով, ցոյցեր չանի այս կամ այն գործիչն և առհասարակ խոյս առաջ մտաւոր և հասարակական կեանքի նոր հոսանքներից:

առաջինը՝ հարստահարչական, խարդախ դիմաւարութիւն:

Ճաղովրդի առաջադիմութեան նախանձախընդդիր ապնիւ մամուկի բոլոր ջանքերը, 60-ական թւականներից սկսած, ջախջախսվել են այդ կըդերի կամակոր յամառութեան առաջ. նա շարունակում էր իր վաղեմի սովորութիւնները, իսկ շատ «զահլէ» տանողներին կամ մատնում ինչ այս ապագայի մի այնպիսի հզօր շարժում, որը հասցեց նրան այնպիսի հարուածներ՝ մասսավական պապականութեան, որից նա մինչև հիմա և յաւիտեան չի կազզուրվի. թէև իսկը գլուխը հաւաքելով, ժամանակակից պարագաներին հիւրասիրեցին կարկանդակներով օդիով և զինիով:

Այսօր, ժամը 12-ին, քաղաքային բուլվարն էին հաւաքվել բոլոր ուսումնարանների սաները, ուր, իսկ շատ «զահլէ» տանողներին կամ մատնում ինչ այս ապագայի մուացքանութիւնը, չասենք բեմն վարչական հեռատեսութիւնը, չասենք բերք, ինչպէս այդ արաւ նա Նազարեանցի և Նալբանդեանցի նկատմամբ, յայտարարելով նրանց գարութիւնը պահանջում է յարգանքով վերա-

Արդ, Բնջն է պատճառը, որ այդ բարձրասատի-
ճան եկեղեցականներն արժանանում են ուսա-
նողութեան համականքին, չը նայած երգուեալ
թշնամիների տարածած զրպարառն թիւներին:
Դրա պատասխանը պարզ է՝ հայ ժողովրդի մէջ
արժանաւոր հոգեորականութեան անչափ սակա-
տութիւնը թողէք խեղճ քահանաներին, որոնք
իշխանութիւն չունենալով, պատասխանաւու-
թիւն էլ ըիչ ունեն իրանց տգէտ կամ թշուառ
լինելու համար և գարձրէք ձեր ուշազրութիւնը
կուսակրօն Եջմիածնի դրութեան վրա: Վերցրէք
նրան հետ զերջին 60 տարիների ընթացքում,
մի կողմ թողնելով պարսկական բռնութիւնների
ժամանակամիջոցը. ով աւանց խղճահարվելու
կարող է պնդել, որ օրին ական սահ ման-
երում աւելին կատարել չէր կարող այդ ազգի
առաջ երախտապարտ մեր կղերը. սակայն ինչ արաւ
մեր ուսումնարանների ապահովութեան, վանքե-
րի բարեշինութեան, քահանաների խնդիրներում:
Յովհաննէս Կարբեցին (տես. «Մշակ» 1895 թ.
№ 73 «Մօտիկ անցեալից» յօդուածը) բացառու-
թիւն չէր, այլ հայ կղերի մարմնացած տիպար,
որի բնորոշ գծերն են՝ ինքնահաւան անսահման
տպիտութիւն, իշխելիս՝ ասիսկան բռնակալի
քրմահաճութիւն, իսկ ստորագրեալ ժամանակ՝
քսու, ստրկամիտ շողոքորթութիւն, դէպի ազգի
սեփականութիւնը՝ աւազակային թշնամական վե-
րաբերմունք, դէպի կրթութիւնը՝ սպանիչ ան-
փութութիւն կամ խալիֆայական միջնադարեան
իմաստակութիւն, դէպի ամեն մի նոր պահանջ
թիւներ. չորացած այգիները փօխարկվում են
նոյն այգիների, խանգարված տնտեսութիւնը
մամնագէտների ձեռքն է յանձնվում. ամայի
դաշտերը ուսուգվում են ջրով և բուշցնում ան-
տառներ. վանքի դատարկ սնդուկները լցվում
են փողով. հաշիւ է պահանջվում վանքի այն
տպրուկներից, որոնք իրանց պատեհական
ժառանգութիւն կամ «փարէջի» գին էին հաշ-
ում բարեպաշտ ժողովրդի կողէկներով գու-
մարված հարատութիւնը. կամայականութեան
փոխարէն, որ ազգային անփոփոխելի սահնդա-
կան առաքինութիւն էր համարվում, օրինակա-
նութիւն է սահմանվում. կրթական վայրերում
միջնադարեան սխոլաստիկայի տեղ՝ գիտութեան
խօսքն է հնչում. գող, կաշառակեր և տգէտ պաշ-
տօնեաների փոխարէն ժողովրդի մէջ են ու-
ղարկվում աղնիւ, լուսաւոր երիտասարդ հոգե-
րականներ: Մի խօսքով սկսվում է մի նոր կեն-
դանի, առաջադիմական հոսանք: Ի հարկէ, կարճ
ժամանակում անհնարին էր համ հնի օրհասական
ընդդիմագրութիւնը յաղթել, համ էլ իրազսրծել
վերանորոգութիւնների ամբողջ ծրագրը, սակայն
ծեռնարկածներից արդէն երեսում էր համակրելի
ուղղութիւնը: Տարրական պատրաստութիւն և մի
փոքր հեռատեսութիւն պէտք է ունենային մեր
հնադարեան կղերը և նրա քարացած անշարժու-
թեան ջատագովները, որ հասկանային ժամանակի
պահանջը: Պատմութեան դասերը ուսանելի պէտք
է լինեն բոլոր ազգերի համար: Կաթոլիկ կղերը
և միջին դարերում արհամարհում էր ժողովրդի
արդար պահանջները և չէր աշխատում ինքն ար-
մատախիլ անել իր միջից զարհուրելի տգիտու-
թիւնը, անբարյականութիւնը և կղերական
բռնութեան մաքի և խղճի վրա, չէր թողնում
միամտութեան կատարեալ անձեռնհասութիւն և
դէպի ժողովրդի համբերութիւնը ու դիւրահաւա-

Եթե թարգմանութիւնն է և մուտք լինի կրկնութեամբը»

